

Pravda v zrcadle času

literární scénář celovečerního filmu

© 2014

Šarlota Santini – Jana Pátková

eknihysantini.cz

Obraz 1
Obývací pokoj
Reál – interiér – večer

Na obrazovce verš:

*V nejděsivější
čas, kdy hrom
a blesk
žene žal,
přijde žena
s dětskou duší
do země za
zrcadlem.*

Žena vejde do svého bytu.

V duchu si říká:

*„To byl zase den, opět jsem přišla
pozdě*

*do práce. Jsem úplně vyřízená
z povinností a z nevyspaní.”*

Obraz 2
Kuchyň
Reál – interiér – večer

Přejde do kuchyně a dělá rychlou večeři.

Zvuk lednice a pak zvuk smažení.

Obraz 3

Obývací pokoj

Reál – interiér – večer

Vrací se do obývacího pokoje a sedá si k počítači.

Opět sama k sobě:

„Není divu, že jsem dnes zaspala.

*Celou noc jsem strávila
vyhledáváním.*

*Nemůžu si pomoci, je to jako
posedlost,*

*která mi prostě nedá spát. Pořád
mi v hlavě zní*

slovo „Pravda“. Kde je pravda?

*Co je pravda? Už jsem viděla
bezpočet*

*dokumentů, přečetla mnoho
vědeckých prací.*

*Před týdnem jsem narazila na
diskuzích*

*na člověka, který ví hodně věcí, o
které se*

*já zajímám. Každý den si píšeme.
Našel si mě*

tak nějak sám.”

Právě se připojil a žena mu hned s nadšením svěřuje svoje včerejší objevy.

Cvakání klávesnice.

Čeká na jeho kladnou reakci, ale žádná odezva. Zůstává bez odpovědi.

Vždy hned odepisoval, cítí se z toho trochu zklamaná.

Rozhodne se jít na chvíli projít. Hodí na sebe bundu a tenisky.

Bouchnutí dveří.

Obraz 4

Ulice

Reál – exteriér - večer

Ulice je klidná, možná až příliš. Nikde není vidět živou duši.
Zaboří ruce do kapes a přemítá o všem, co se jí honí hlavou.

Naprosté ticho.

V tom instinktivně zvedne oči směrem k parku. Vidí před sebou ohromnou shrbenou postavu s kápí přes obličej. Musí mít tak dva metry, možná víc. Nevidí jí vůbec do tváře. Zdá se, že místo rukou má spíš chlupaté pařáty zakončené dlouhými ohnutými nehty.

Kdesi ve své hlavě slyší:

„Utéécč!“

Nervózně se rozhlédne kolem sebe, nikdo kromě obří postavy ale na ulici není. A přece vím, že hlas v její hlavě patřil té postavě. Podívá se opět směrem, kde ji viděla. Postava zmizela jako opar.

Říká si:

„Nejspíš mám už vidiny z nevyspání.“

Mávne nad tím rukou a jde dál tmavou ulicí.

Pravda v zrcadle času

Šarlota Santini

Po chvíli kolem ní projíždí tmavá
dodávka.

Zvuk přijíždějícího auta.

Zpomaluje, až nakonec zastaví.

Jemný skřípot brzdícího auta.

Pomyslím si:

„Asi se chtějí zeptat na cestu.“

Jenže z dodávky už vyskakují dva muži
v kuklách. Popadnou ji za ruce i nohy.

Zvuky zápasu.

Chce vykřiknout, ale k ústům jí přiloží
kapesník.

Zdušené výkřiky.

Obraz 5

Prázdné skladiště

Reál – interiér – noc

Probouzí se. Otevírá oči, ale nic nevidí. Nemůže se hýbat. Je svázaná. Pokouší se křičet, ale má roubík v puse. Snaží se ho sundat, ale provazy na ruku jí to nedovolí. S

Sedí na židli a mám svázané ruce i nohy, velmi pěvně. Nemůže se skoro vůbec pohnout.

Zvuk židle, která skřípe po podlaze.

Po chvíli je slyšet bouchnutí dveří a kroky.

Někdo jí sundá kuklu z hlavy. Kolem ženy stojí několik mužů v oblecích. Jeden se ujme slova:

„Víte, proč jste tady?“

Žena kroutí vyděšeně hlavou.

Muž se opět ujme slova:

„Vy nejste pánem svého života!

Hlídáme Vás na každém kroku.

*Už jste několikrát překročila
hranice.*

Nejjednodušší by bylo Vás zabít.

Jenže to nemůžeme.

*Můžeme zasahovat, ale nemůžeme
Vás*

zabít. Pro uchování rovnováhy.

Tušili jsme, že si nedáte pokoj.

Budeme Vám muset vybrat

*další život. Snad Vás natolik
naplní, že*

již nebudete dále strkat nos tam,

kam nemáte.“

Úvodní titulky.

Obraz 6

Ulice

Reál – exteriér – odpoledne

Na obrazovce verš:

*Obraz
v zrcadle,
skutečnost
nebo klam?
Naše životy,
pravda nebo
lež?*

Žena jde po ulici a vede za ruku
malou dcerku, v druhé nese nákup.
Starší chlapec jde před nimi.

„Lucko! Dávej pozor na auta!“

Okřikuje žena svoji dcerku se
strachem.

„Neboj, mami.“

Odsekne mi s naprostým klidem.

Žena přemýšlí:

*„Ještě, že Davídek už je klidnější.
Dvě děti*

*jsou na mě stejně moc. Když do
toho ještě*

táhnu několik tašek s nákupem,

je to fakt zážitek.”

Obraz 7
Dům
Reál – interiér – odpoledne

Žena odemkne
a nažene děti do pokojíčku.

*Zvuk odemykání dveří a výskot
dětí.*

Sama jde vybalit do kuchyně nákup a
pusť se do vaření večere.

V deset si jde žena lehout úplně
vyřízená.

Nemůže usnout a přemýšlí:

*“Manžel má dnes přesčas a já se
k němu potřebuju přitulit.”*

Ze zdola je slyšet bouchnutí dveří.

O chvíli později zvuk sprchy.

Žena se tváří šťastně, když si ke ní
manžel lehá.

Manžel se ptá překvapeně.

„Miláčku, ty ještě nespíš?“

Žena odpoví už trochu rozespale:

*„Ne, čekala jsem na tebe. Chci se
přitulit.“*

Žena přemítá:

“ Když je u mě, cítím se v bezpečí.

*Jsme spolu už 10 let a já ho stále
miluju tak,*

*jako první den. Poznali jsme se už
na škole.*

*Byla to láska na první pohled.
Hned po*

*maturitě jsme se vzali. Po svatbě
se narodil*

*Davídek, po 5 letech jsme měli
ještě Lucku.*

*S Davidem jsem šťastná, svoje děti
miluju, i*

*když nejsem si jistá, že je to život,
jaký jsem*

*měla vést. Vlastně jsem šťastná, až
když*

*jsem jen s Davidem. Možná jsem
neměla*

*mít děti. Můj život je jaksi
neskutečný.*

*Zítřka mě čeká přichystat
Davídkovi oslavu*

Pravda v zrcadle času

Šarlota Santini

*narozenin. Pozvala jsem všechny
děti z jeho třídy.”*

Obraz 8

Dům

Reál – interiér – odpoledne

Žena stojí uprostřed obývacího pokoje a kolem ní pobíhají děti. Má naprosto otupělý výraz.

Výskání dětí.

Jedno z dětí vykřikne:

„Strašidlo! Strašidlooo!“

Křik je slyšet z chodby u schodů.

Žena se tam běží podívat, všechny děti se zavřely v pokojíčku. Pak jde pod schody a vzhledne. Nahoře na schodech stojí ohromná shrbená postava s kápí přes obličej. Žena se strašně lekne a zavře v úleku oči.

Utlumený výkřik.

Po chvíli je znovu otevře, nikdo tam nestojí.

Zírá opět před sebe a myslí si:

Pravda v zrcadle času

Šarlota Santini

“Ztratila jsem se sama v sobě.

Je mi jedno, co je s dětmi.”

Jde do ložnice, posadí se před zrcadlo a dívá se do svých očí.

Obraz 9
Ložnice
Reál – interiér – noc

David najednou chytne ženu,
sedící na posteli, za rameno
a cloumá s ní.

Zvýší hlas.

„Zlato, co se tady děje? Děti jsem našel

zamčené v pokojíčku. Všechny se k sobě choulili na posteli a brečeli.

A tebe najdu tady, v ložnici,

jak na sebe koukáš do zrcadla.

Co je to s tebou?“

Žena odpoví v naprosté letargii:

„Nemůžu.“

David prosí ženu:

„Řekni mi pravdu...“

Žena přemítá:

“Pravdu. Kdybych tak znala pravdu.

Ano, já potřebuju znát pravdu. Už několik

dní mám podivné sny a teď ještě to, co jsem

dnes viděla na schodech.”

Otočí se na Davida a dál mluví nahlas:

„Davide, nevím, co se děje. Mám zvláštní

pocity. Jako, že tenhle život není skutečný.

Objímám děti, ale jako bych je neměla ráda.

A tebe někdy taky ne. Mám pocit, že musím

něco zjistit. Děti byly vyděšené, protože

něco viděli na schodech a já to viděla

taky. Jenže jsem měla pocit, jako bych tu

postavu už viděla. Pravda, co je

pravda?“

David vezme telefon a vytočí nějaké číslo.

„Šéfe, tento program také selhal. Pošlete

tým k zajištění.“

Pravda v zrcadle času

Šarlota Santini

Žena sedí na posteli s vytřeštěnými
očima.

Obraz 10
Obývací pokoj
Reál – interiér – odpoledne

Na obrazovce verš:

*Celý život
hledáme
naplnění,
smysl života.
Slyšíme v srdci
šepot,
srdce zná
odpověď.
Stačí se jen
zaposlouchat
a vykročit na
svou cestu.*

Obývací pokoj - gauč, dvě křesla,
stolek a televize s dvd přehrávačem.
Vedle televize je stůl s počítačem.
Z druhé strany je vedle televize
gramofon a věž.

Žena zvedne zvonící telefon.

*„Dobrý den. Ano, u telefonu.
Výstavu? Tak to*

Žena se usmívá jako sluníčko a zavěšuje.
Zatváří se zadumaně.

*je opravdu skvělé. Díky,
nashledanou.”*

Přemýšlí:

*„Minule to mělo úspěch. Teď jen
najít novou*

*inspiraci. Sezením v ateliéru na nic
nepřijdu.*

Musím nechat uzrát své myšlenky.

*Dlouho jsem se teď stranila lidem.
Pořád jsem*

*jen malovala a malovala. Někdy je
mi trochu*

*smutno, že jsem stále sama. Bez
muže jsem už*

*tak dlouho, že jsem přestala
počítat čas.*

*Myslím si, že to bude asi tak přes
rok.*

*Poslední vztah mě dost sebral a já
se*

*ponořila do práce. Když maluju,
tak na nic*

*nemyslím a především necítím
žádnou bolest.*

*S Jakubem jsem žila dva roky.
Nakonec jsem*

*ho našla v posteli s jinou.
Okamžitě jsem ho*

*vyhodila ze svého bytu, tedy spíš
ateliéru.*

Před pěti lety jsem našla tenhle prostor.

Bývalo to skladiště s malou kanceláří,

sociálkou se sprchou a malou kuchyňkou.

Nájem je nízký a to mi vyhovuje, hlavně mi

slouží jako ateliér. Prostor, kde spím, jsem

oddělila paravánem. V místnosti jsou tři

velká okna. Na stěně bez oken mám

namalovanou velkou fresku, je na ní noční

krajina za měsíčního svitu. Dokončila jsem ji

před půl rokem. Od té doby se mi to tady líbí

mnohem víc, je tu hned útulněji. Chci to

oslatvit.”

Žena opět zvedne telefon.

„Ahoj Filipe, jak se máš?“

Zdraví ho s nadšením.

„Ahoj zlatíčko, to jsem rád, že tě slyším.

Neozvala ses měsíc. Copak?“

V jeho hlase je slyšet, že je rád.

*„Galerie si objednala další sérii
mých*

*obrazů na další výstavu. Ráda
bych to*

*oslavila. Taky se potřebuju
rozptýlit a*

nabrat novou inspiraci.“

*„To je skvělé! Jasně, tak dnes
vyrazíme.*

Akorát to vysvětlím Markétě.“

Je upřímně udivená.

„Kdo je Markéta?“

*„Moje nová přítelkyně. Ještě jsem
jí o*

tobě neřekl.“

„No, mně o ní taky ne.“

Odpoví trochu káravě.

*„Teď ti o ní říkám. Jsme spolu
měsíc, takže je to hodně čerstvé.*

*Každopádně večer se mnou
počítej.“*

„Tak se sejdeme v Noře na osmou.

Ráda

bych šla i někam tancovat.

Zvládneš

to?“

„Co s tebou mám dělat?“

Odpoví na oko otráveně.

„Tak večer pa.“

„Papa“

Obraz 11
Hospoda
Reál – interiér – večer

Uříčená žena vbíhá do hospody. Očima
hledá
svou společnost. Na stole už má
objednané
pivo. Láskyplně se obejmou.

V pozadí hraje hudba z rádia.

Prohlíží si ji.

„Sluší ti to dnes.“

*„To jako jindy ne?“
Odpoví trochu dotčeně.*

„Ale nezlob, vždycky.“

O chvíli později:

*„Markéta je úžasná, poznali se
zrovna tady.*

*Trochu jí vadilo, že jde se mnou
ven.*

*Vysvětlil jsem jí, že jsme kamarádi,
ale moc*

ji to neuklidnilo. “

*„Filipe, vždyť se známe od
malička, byli jsme*

*sousedí. I naši rodiče se přátelí už
od mládí.*

*Sice jsme si dali i první pusy,
nikdy jsme*

*spolu ale nechodili. Známe se tak
dobře, že*

by to snad ani nešlo.”

Filip se tváří zaraženě.

„Řekni mi něco o té výstavě.

*„ Moc toho zatím nevím, neznám
ani*

*termín. Záleží na mně, jak dlouho
mi to*

*bude trvat. Namalovat 30 obrazů
chvíli*

trvá, to bude práce na půl roku.”

Pak se zatváří prosebně.

„Půjdeme už na tu diskotéku?”

Filip se tváří sklesle.

„Nerozmyslela sis to?“

*„Ani omylem. Víš, že s Tebou
půjdu na*

filharmonii.“

„No jo, tak jdeme.“

Obraz 12
Diskotéka
Reál – interiér – noc

Hlasitá hudba a přeřvávající se lidé.

Na diskotéce strašně rád. Vyáhne i Filipa na několik písniček a pak na ploužáky. Mezi tancováním popíjí panáky u baru.

Obraz 13
Byt
Reál – interiér – k ránu

Filip roztahuje gauč a žena mu nese
peřiny.

Filip se jde umýt do koupelny.
Žena si bere cigarety a odchází z bytu
na dvůr.

*Zvuk vytahujícího se gauče a
kroky.*

Bouchnutí dveří.

Obraz 14
Dvůr
Reál – exteriér – za svítání

Skřípání dveří.

Otevře dveře do dvora. Přímo proti ní
stojí velká
tmavá postava a prudce se dotkne jejího
čela. Na okamžik se všude rozhostí
velká záře. Jakmile uhasne, postava je
 pryč.

Říká si pro sebe:

„Asi jsem opilý.“

Cigaretu strčí zpět do krabičky a vrací
se
do bytu.

Bouchnutí dveří.

Obraz 15

Kancelář

Reál – interiér – dopoledne

Na obrazovce verš:

*Sny jsou
odrazem
naší mysli.
Odradem
zasutých
vzpomínek.
V našem
podvědomí
je vše bezpečně
ukryto.*

Žena sedí za stolem v kancelíři a telefonuje.

„Dobrý den pane Roubíčku, mám skvělou

zprávu.”

„Dobrý den, povídejte.”

*„Na dům po Vaší mamince máme
konečně*

*kupce. Přiznám se, že jsem tomu už
ani*

*nevěřila. Takhle strašidelný dům
jsme v*

nabídce ještě neměli.”

*„A to si představte, jaké bylo tam
vyrůstat.*

*No nic. V pondělí tam pošlu firmu,
aby vše*

nechala vyvést na smetiště.”

„To snad ne!”

Vytřeští žena oči.

“Co snad ne?”

„Těch knih je škoda!”

*„Je tam opravdu velká knihovna,
ale já*

*opravdu nemám čas s tím něco
dělat. Klíče*

máte, tak si s nimi dělejte co chcete.

Odvezte, prodejte nechte si je, to je zcela na

Vás. Tak nashle.”

„Díky, na shledanou.”

Obraz 16

Ulice

Reál – exteriér – k večeru

Stmívá se a schyluje se k bouřce.
Nebe je černé.
Auto zaparkuje před domem.

Zvuk jedoucího auta a zastavení.

Bouchnutí dveří od auta.

Vystoupí žena a zastaví se přede dveřmi
domu
a zhluboka se nadechne.

Zvuk nadechnutí.

Dům je novogotický, na oknech jsou
černé
záclony a střechu zdobí dvě věžičky.

Po chvíli odemkne dveře a vstoupí.

Zvuk odemykání dveří.

Obraz 17

Knihovna

Reál – interiér – k večeru

Uprostřed místnosti stojí velké zrcadlo
ve starožitném rámu. V knihovně musí
být
aspoň tisíc svazků.

Žena odloží kabelku a začne
vystěhovávat knihy
z polic.

Knihy jsou staré několik set let.
Pokrývá je prach. Žena je oprašuje a
opatrně je pokládá na zem.

Jakmile vyklidí celou jednu stěnu,
objeví za ní malý trezor se zvláštním
ochranným mechanismem.
V jednom kruhu jsou znaky živlů,
v druhém
vnějším, jsou krátká slova.

Rány doprovázející přesouvání
knih.

Žena přemýšlí:

*„Už jsem to někde viděla. Kde to
jen bylo?“*

*Ano, už vím, je to Sumerština! Co
tady dělá*

*Sumerština?! Naštěstí mám
fotografickou*

paměť. O Sumer jsem se zajímala celkem

nedávno.”

V tom už ale otáčí znaky ke slovům:
Oheň – Ag, Voda – Ab, Země – Kia,
Vzduch – Lil. Kód byl správný,
zámek se otevře a trezor vydá své
tajemství.

Uvnitř leží velmi starý svitek. Vezme
ho do ruky. Je opatřen pečeti, opatrně ji
rozlomí. Pergamen obsahuje latinská
slova.

Náhodně drží svitek proti světlu, které
jí
nečekaně odhalí číselný kód.

*„Sice jsem se latinu učila na škole,
ale nepřeložím všechna slova.”*

Bere si latinsko – český slovník, který
je
mezi knihami. Vezme z kabelky blok a
přepíše slova v pořadí dle číselného
kódu.

**Anima candida ingredi porta terra
speculum**

**petes veritas alterutra aditus foras
alia mortalitas.**

Ve volném překladu zní takto: Čistá
duše vstup
branou do světa za zrcadlem, budeš
hledat pravdu,
jedna ze dvou cest ven, druhá smrt.
Postaví se před zrcadlo.

A pronese:

***„Anima candida ingredi porta
terra***

Pravda v zrcadle času

Šarlota Santini

*speculum petes veritas alterutra
aditus*

foras alia mortalitas.”

V tom zahřmí a celý dům se otřese.

Zrcadlo se začíná proměňovat, vypadá
spíš jako průhledný gel.
Pomaloučku k němu přistoupí. Natáhne
ruku
a vnoří ji dovnitř.

*„Zvláště to brní. Mám strach, ale
zároveň jsem strašně zvědavá.”*

Nadechne se a vstoupí. Celá se chvěje.

Obraz 18

Malá tmavá místnost

Nereál – interiér – noc

Žena se objeví v malé, tmavé místnosti. Proti ní stojí zvláštní ošklivá, shrbená, ale velmi vysoká bytost, které není vidět do obličeje. Má kápi a padá jí přes oči a vrhá tmavý stín.

Žena zpanikaří a snaží se najít východ. Nikde po něm však není památky.

Ukáže na ženu prstem. Má chlupaté pařáty s dlouhými drápy.

Bytost zahřmí hromovým hlasem:

„Už tě očekávám. Přišel tvůj čas.“

Žena je vyděšená a vypraví ze sebe:

„Chci zpátky. Pust'te mě ven.“

Zrůda odpoví:

„Bylo tvým osudem sem dnes přijít. Po

tisíciletí sem přišlo už mnoho lidí, ale

všichni zklamali. Svět za dveřmi, které

*zakrývám, je odrazem vašeho
zkaženého*

*světa. Už v něm není skoro nic
dobrého.*

Jsi tu, abys odhalila pravdu věků.

*Pravdu, kterou se vlády vašeho
světa*

*snaží skrýt za pohádky. Nyní jdi!
Strávíš*

*jeden den v té hrůze za dveřmi.
Pak*

čekám tvůj návrat a řeknu ti víc.“

„Nechci tam.“

Zakřičí na něj žena.

*„Jiná cesta není. Přečti si znovu
ta*

slova, která tě sem přivedla.“

Odpoví naprosto klidně.

Přečte:

*„ Čistá duše vstup branou do
světa za*

*zrcadlem, budeš hledat pravdu,
jedna ze*

dvou cest ven, druhá smrt.

Žena si pomyslí:

*Žena obrátí oči k papíru, který pevně
drží
v ruce.*

„Vím, že nemám na výběr. Ocitla jsem

se v příběhu plném strachu. Ve světě, o

kterém nemám ani nejmenší poněti.

Netuším, co mě čeká za těmi dveřmi.”

Obraz 19

Ložnice

Reál - interiér - ráno

Žena se probouzí ve své ložnici
zbrocená
potem. Vstane a jde do obývacího
pokoje - ateliéru.

Obraz 20

Ateliér

Reál – interiér – ráno

Sedá k malířskému
plátnu a začne malovat první výjevy
ze sna.

Obraz 21

Ateliér

Reál – interiér – dopoledne

Na obrazovce verš:

*Denní události
nás rozptylují,
řešíme tisíc
malicherným
věcí.
Ztrácíme svou
cestu,
Každý den.*

Zvoní telefon.

Žena zvedne telefon.

„No ahoj Filipe.”

*„Ahoj, chci Tě dnes pozvat na
večeři a*

*seznámit s Markétou? Jak seš na
tom?”*

„Dobře, dnes to půjde. A kde?“

„Jako obvykle. A ještě něco. Bere s sebou

svého bratra. Rádi bychom Tě s ním

seznámili. Už dlouho si neměla rande. A bez výmluv.“

„Nemám na to čas.“

„Řekl jsem bez výmluv.“

„No dobře, možná máš pravdu, asi je

čas poznat někoho nového. I když schůzky na slepo nesnáším.“

„Smiř se s tím. Tak v osm. Pa.“

„Pa.“

Pravda v zrcadle času

Šarlota Santini